

A Prelátus levele (2023. február 16). Testvériség

Ebben a lelkipásztori levelében
Mons. Fernando Ocáriz arra
hív, hogy elmélkedjünk a
testvériség néhány
szempontján és
megmutatkozásán.

2023.03.12.

Drága gyermekeim, Jézus oltalmazza
leányaimat és fiaimat!

1. Ezzel a levéllel arra szeretnék
meghívni benneteket, hogy velem

együtt fontoljátok meg az Úrnak azokat a szavait, amelyeken oly gyakran elmélkedtek: „Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.”(Jn 15,12)

Jézus mindvégig szeretett minket, egészen odáig, hogy az életét adta mindannyiunkért. Tudjuk ezt, és szeretnénk ezt élénkebb és működőképesebb hittel hinni, amit az apostolokhoz hasonlóan kérünk tőle: „Növeld hitünket” (Lk 17,5). Így leszünk képesek Szent Jánossal együtt, teljes meggyőződéssel mondani: „Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk.”(1 Jn 4,16)

„Isten a szeretet” (1Jn 4,8), és szeretetre hív minket: „Ez a mi legfőbb hivatásunk, a mi elsődleges hivatásunk; és ehhez kapcsolódik a keresztény reménység öröme is. Aki szeret, annak öröme a remény, a

remény, hogy találkozni fog a nagy szeretettel, amely az Úr”.¹

Az Isten iránti szeretetünk - a természetfeletti szeretet - megfelel annak a mindannyiunk iránti isteni szeretetnek, amelyet maga az Úr állít a mások iránti szeretetünk mintájául és horizontjául. Az Isten iránti szeretet és a mások iránti szeretet olyan szorosan összekapcsolódik, hogy "a testvériség bármely cselekedetében a fej és a szív gyakran nem tudja megkülönböztetni, hogy Isten vagy a testvéreink iránti szolgálatról van-e szó, mert a második esetben, amit teszünk, kétszeresen Istent szolgáljuk".²

2. A mások iránti szeretet annyira meghatározó az életünkben, hogy "tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket" (1Jn 3,14). A szeretet számtalan módon fejlődik és az egész

világra kiterjed. Senki sem lehet
közömbös irántunk, mert
"mindannyian Isten gondolatának
gyümölcse vagyunk.
Mindannyiunkat akarnak,
mindannyiunkat szeretnek,
mindannyiunkra szükség van".³

Ezekkel a sorokkal szeretném, ha
elgondolkodnánk néhány különösen
fontos magatartáson és
megnyilvánuláson, amelyekben a
testvériség kifejeződik. Bizonyos
értelemben ezek Szent Josemariának
ezekben a szavaiban foglalhatók
össze: "Milyen kitartóan hirdette
Szent János apostol a mandatum
novumot! - hogy szeressétek
egymást! Komédia nélkül térdre
borulnék - kiált fel a szívem -, hogy
Isten szeretetére kérjelek benneteket,
szeressétek egymást, segítsétek
egymást, fogjátok meg egymás kezét,
tudjátok megbocsátani egymásnak".⁴

A megértés amplitúdója

3. A megértés szó a személyes kapcsolatokkal összefüggésben néha csak az egyik aspektusát idézheti fel: azt, hogy nem lepődünk meg mások hibáin és gyengeségein. Ebben az esetben azonban nem értenénk meg teljesen az Út következő pontját: A szeretet nem annyira "adás", mint inkább "megértés".⁵

A megértés, amely a szeretet gyümölcse, "megéri": elsősorban nem a mások hibáit vagy hiányosságait "látja", hanem erényeit és tulajdonságait. Emlékszem egy elmélkedésre, amelyet Don Javier 1999. augusztus 26-án, egy nyári kurzuson tartott Olbeirában (egy lelkigyakorlatos ház Galíciában, Spanyolországban): erővel és szeretettel buzdított bennünket, hogy "ne a hibáikon, hanem az erényeiken keresztül lássuk az embereket". A szeretet arra készítet, hogy örömmel lássuk másokban a pozitívumokat. "Örölnünk kell felebarátunk

jólétének, mint a sajátunknak"⁶; ez az ellentéte annak, hogy másokat azzal a sötét bűnnel lássunk, ami az irigység, olyan értelemben, hogy szomorúan nézzük mások javát.

Másrészt minden ember mindig többet ér annál, mint amit a megszokott tudásunkkal látni tudunk. Bizonyos értelemben gyakran ezt olvassuk a Szentírásban, amikor a Zsidókhoz írt levél arra int bennünket, hogy ne feledkezzünk meg a vendégszeretetről: a vendégszeretetnek köszönhetően "némelyek angyalokat vendégeltek meg, anélkül, hogy tudtak volna róla" (Zsid 13,2).

4. A szeretetből fakadó megértés lehetővé teszi számunkra, hogy meglássuk mások hibáit és hiányosságait is: megértjük az embert, mind pozitív, mind negatív értelemben. És biztosak lehetünk benne - a szeretet látja ezt, mert

nagyon bölcs -, hogy a pozitívum messze felülmúlja a negatívumot. Mindenesetre a negatív dolgok nem adhatnak okot az elkülönülésre, hanem az imára és a segítségre; ha lehet, több szeretetre; és ha szükséges, testvéri figyelmeztetésre.

Az Atyánk sokféleképpen ragaszkodott a szeretetnek ehhez az olykor hősie megnyilvánulásához: "Gyakoroljátok a testvéri figyelmeztetést, ne sit populus Domini sicut oves absque pastore (Szám 27,17), hogy ez a természetfeletti család, amely az Isten Műve, ne úgy jelenjen meg, mint pásztor nélküli nyáj. Mindig azt tanítottam, leányaim és fiaim, hogy a Műben mindenkinek pászornak és juhnek kell lennie"⁷.

5. Mindannyian gyengék vagyunk, és nem lepődhetünk meg, ha haraggal vagy félreértéssel reagálunk másokkal szemben. De ezeket a

reakciókat nem szabad elfogadnunk azzal, hogy igazoljuk őket, hanem ezek alkalmak lesznek arra, hogy bocsánatot kérjünk az Úrtól, és könyörögjünk Hozzá, hogy növelje a szeretetre való képességünket, hogy adjon nekünk többet abból a megértésből, amely a szeretet gyümölcse. És így, anélkül, hogy elkeserednénk gyengeségünk miatt, kérni fogjuk Istentől a segítséget, hogy végül hálával telve mondhassuk neki: "Megnagyobbítottad szívemet" (Zsolt 119,32).

Fontos például, hogy küzdjünk azért, hogy elsajátítsuk és enyhítsük a türelmetlenséget, amely spontán módon felmerülhet mások valós vagy kevésbé valós hibáival szemben (néha a hiba inkább a saját látásunkban van). Az ilyen türelmetlenség a megértés és ezáltal a szeretet hiányához vezethet. Karthágói Szent Ciprián ősi szavai erősek: "A szeretet a testvéreket

összekötő kapocs, a béke alapja, az egységnek szilárdságot adó kötelék; az, ami a reménynél és a hitnél magasabb rendű, ami az alamizsnálkodást és a mártíromságot felülmúlja; ami örökre velünk marad a mennyben. Vedd el azonban a türelmét, és elpusztul".⁸

6. A megértés, amely a testvéri szeretet gyümölcse, segít elkerülni, hogy az egymás közötti kapcsolatokban ne zárjunk ki senkit, ami akkor történhet, amikor észrevesszük a különbségeket. A valóságban ez a különbözőség gyakran a jellem, az érzékenység, az érdeklődés stb. gazdagságát jelenti. Atyánk így magyarázza ezt nekünk: "Nektek is állandóan gyakorolnotok kell a testvériséget, amely minden természetes szimpátián vagy antipátián felül áll, szeretve egymást, mint igazi testvéreket, azzal a bánásmóddal és megértéssel, amely

azokhoz illik, akik egy jól összetartozó családot alkotnak".⁹

A mások szeretetére és megértésére tett erőfeszítések mellett az is fontos, hogy megkönnyítsük számukra, hogy szeressenek minket. Ebben az értelemben emlékeztetek benneteket arra, amit már írtam nektek: "Előzékenységgel, örömmel, türelemmel, optimizmussal, tapintattal és minden más erénnyel, amelyek az együttélést megkönnyítik, az emberek csak így fogják érezni, hogy elfogadják őket és boldogok"¹⁰. Így létrejön a testvériség légköre, amelyben mindegyikünk erősítheti a másik szeretetét, és és mindannyian egyesülve megtapasztaljuk a százszorosát, ahogy Urunk ígérte nekünk, miközben az örök élet felé tartunk. (vö. Mt 19,29).

A megbocsátás kincse

7. A megértés szoros kapcsolatban áll a megbocsátás rendkívül fontos

valóságával is: mind a bocsánat kérése, mind a megbocsátás beletartozik. 1974 áprilisában Atyánk azt mondta nekünk, hogy "a legistenibb valóság az életünkben keresztényként, Isten gyermekeiként az Opus Deiben, hogy megbocsátunk azoknak, akik megbántottak minket". Majd nagy egyszerűséggel hozzátette: "Nekem nem kellett megtanulnom megbocsátani, mert a mi Urunk megtanított szeretni". Az istengyermekség számos következménye és megnyilvánulása közül talán nem a megbocsátásra gondolnánk spontán módon először. Mindazonáltal felismerjük, hogy Isten gyermekeinek lenni azt jelenti, hogy Krisztusnak lenni, azonosulni vele. És Krisztus éppen azért jött erre a világra, az örökkévaló Fiú emberré lett, hogy megbocsásson. Ezért elgondolkodhatunk azon, hogy "semmi sem tesz minket Istenhez hasonlóbbá, mint a megbocsátásra való készség"¹¹.

Milyen gyakran imádkozunk és elmélkedünk a Miatyánkról! A másoknak való megbocsátás annyira meghatározó, hogy ez a feltétele annak, hogy Isten megbocsásson nekünk. Milyen jó, ha kérjük Istent, hogy tanítson meg minket megbocsátani, igazán és mindig. Sőt, legyen szent merészségünk arra kérni Őt, hogy Atyánkhoz hasonlóan mi is eljussunk oda, hogy annyira szeressünk másokat, hogy ne kelljen megtanulnunk megbocsátani.¹²
Csodálatos lenne, ha el akarnánk jutni arra a pontra, hogy annyira szeressünk, hogy soha ne érezzük magunkat megbántva.

8. Ugyanolyan fontos, mint a megértés és a megbocsátás, hogy megtanuljunk bocsánatot kérni, még a kisebb napi konfliktusokban is. A megbocsátás kérésének őszinte gesztusa gyakran az egyetlen módja annak, hogy helyreállítsuk a harmóniát a kapcsolatainkban, még

akkor is, ha - több-kevesebb okkal - úgy gondoljuk, hogy mi vagyunk a sértett fél. Nem az elméleti számításokon alapuló szigorú igazságosság vezette Isten Fiát arra, hogy Atyjától bocsánatot kérjen helyettünk, hanem az ingyenességből fakadó szeretet, amely csak arra gondol, amit másokért tehet.

Lányaim és fiaim, ne gondoljuk, hogy ez valami nagyon szép, de a saját kicsinységünkön túlmutató dolog. Természetesen a cél nagyon magas. De Isten kegyelmével apránként közelíthetjük meg, ha nem hagyjuk abba lelki erőfeszítéseinket, a Szeretetre szeretettel válaszolva minden nap megújuló erőfeszítéssel.

A szolgálat szellemisége

9. „Az Opus Deiben Isten gyermekeinek legnagyobb törekvése... mindig a szolgálatnak kell lennie.”¹³ Nagyon jól megértjük Szent Josemaría ragaszkodását,

amikor Urunk szavait olvassuk és elmélkedünk azokon: "Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy szolgáljon" (Mk 10,45); "Úgy vagyok közöttetek, mint aki szolgál" (Lk 22,27).

A szolgálat szelleme a szeretet kifejeződése, annak a szeretetnek a kifejeződése, hogy mások szükségleteit úgy tekintjük, mintha a sajátjaink lennének. Milyen erőteljesek Atyánk szavai: "Nem bánom, ha sokszor kell megismételnem. Mindenkinek szüksége van szeretetre, és nekünk is szükségünk van rá a Műben. Törekedjete arra, hogy érzelgősség nélkül mindig növekedjen a testvéreitek iránti szeretetetek. Egy gyermekem minden gondja legyen - valóban! - nagyon is a miénk. Azon a napon, amikor idegenként vagy egymás iránt közömbösen élünk, megöltük az Opus Deit."¹⁴

Akarva-akaratlanul is élhetnénk úgy, mint idegenek vagy egymás iránt közömbös emberek, mert túlságosan elmerülünk olyan tevékenységekben, amelyek valójában megakadályozzák, hogy megismerjük egymást, hogy kapcsolatba kerüljünk egymással, hogy pozitívan érdeklődjünk mások iránt. Leányaim és fiaim, azok a szavak jutnak eszembe és szívembe, amelyeket Szent Josemaria teljes lelkierővel szokott mondani nekünk: "Szeressétek egymást!

10. Szolgálni akarunk másokat, tudva, hogy ezzel Jézus Krisztust szolgáljuk: "Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül egynek is tettetek, nekem tettétek" (Mt 25,40). Ezért jó, ha mindannyian elgondolkodunk: "Csak akkor leszek érzékeny Isten iránt is, ha él bennem a készség, hogy közeledjek a felebaráthoz és kifejezzem iránta a szeretetemet.

Csak a felebarátnak nyújtott szolgálat nyitja meg a szememet annak meglátására, hogy mit tesz Isten értem, s hogy mennyire szeret. "¹⁵

Mindannyian tapasztaljuk, hogy mások szolgálata gyakran bizonyos erőfeszítéssel jár. "Ne gondoljátok (...), hogy könnyű az életet szolgálattá tenni. Ezt a jó kívánságot valósággá kell tenni, mert Isten országa nem szavakban, hanem erényekben áll (1Kor 4,20), és a másoknak való állandó segítségnyújtás gyakorlása nem lehetséges áldozatok nélkül"¹⁶. Ez a szeretetből fakadó erőfeszítés azonban mindig örömforrás; olyan öröm, amely viszont nem származhat önzésből.

A szolgálat szelleme végül a testvéri szeretet kifejeződése, és "a testvéri szeretet csak ingyen lehet, soha nem lehet fizetség azért, amit a másik tesz, vagy előleg azért, amit elvárunk tőle"¹⁷.

A béke és az öröm magvetői

11. A szolgálat szellemének egyik megnyilvánulása, amely bizonyos értelemben mindegyiket magában foglalja, a béke és az öröm vetése. Mivel ezt a békét és örömet csak akkor tudjuk adni, ha rendelkezünk velük, és mindkettő Isten ajándéka, a legjobb módja annak, hogy növekedjünk bennük, ha gyengéden ápoljuk az Istennel való bensőséges kapcsolatunk pillanatait: a szentségeket és a személyes imát.

Egyetlen ember életéből sem hiányoznak, kisebb-nagyobb gyakorisággal, kisebb-nagyobb intenzitással, a bánatok és szenvedések, amelyek a nyugtalanság és szomorúság különböző érzéseit váltják ki. Ezek olyan lelkiállapotok, amelyeket le lehet és le is kell győzni azáltal, hogy visszanyerjük az örömet az Isten szeretetébe vetett hit által, amelyet

Isten ma és most mindannyiunk
íránt tanúsít (vö. 1Jn 4,16).

Örömünket nem magunkban, hanem
az Úrban kell gyökereztetnünk. Így a
bánatok ellenére is lesz lelki erőnk,
hogy jobban megfeledkezzünk
magunkról, és továbbadjuk
másoknak az Istentől származó
örömet. Ebben az értelemben
olvassuk Nehemiás könyvéből ezeket
a szavakat, mintha nekünk is
szólnának: "Ne szomorkodjatok, mert
az Úr öröme a ti erőtök" (Neh 8,10).

12. A nekem írt leveleitekben
gyakran adtok hírt arról, hogy
milyen nehéz helyzeteken mentek
keresztül. Szeretnék
mindannyiőtokhoz nagyon közel
lenni, elkísérni titeket a beteg
gyermek, a kora miatt már nagyon
korlátozott édesanya gondozásában,
vagy a különleges szenvedéssel járó
helyzetekben. Igyekszem
mindannyiőtokat a szívemben és a

mindennapi szentmisében
hordozni.

Ezekben és oly sok más helyzetben
ne feledjük, hogy az Úr a kereszttel
áld meg, és hogy - ahogyan Atyánk
bőséges tapasztalattal megerősítette -
"a hiteles szeretet örömet hoz
magával: olyan örömet, amely a
kereszt formájában gyökerezik"¹⁸.
Ráadásul a jól megélt testvériséggel
soha nem vagyunk egyedül:
mindannyian együtt - cor unum et
anima una - hordozzuk az Úr
keresztjének édes terhét, azzal a
belső bizonyossággal, hogy végül is
az ő igája könnyű és terhe könnyű
(vö. Mt 11,30). Ebben az értelemben
gyakran olvastuk és elmélkedtünk
Szent Josemaria szavait, azzal az
őszinte vágygal, hogy magunkévá
tegyük őket: "Önmagunkat a lelkek
szolgálatára adni, önmagunkról
megfeledkezve, olyan hatékony, hogy
Isten örömmel teli alázattal
jutalmazza."¹⁹ —

Családi élet

13. A nagy többségetek nem a Mű központjaiban él. Azonban, ahogy Atyánk írja, "mi mindannyian, akik az Opus Deihez tartozunk, gyermekeim, egyetlen otthont alkotunk: annak oka, hogy egyetlen családot alkotunk, nem az egy fedél alatt való fizikai együttélés. Az őskeresztényekhez hasonlóan mi is *cor unum et anima una* vagyunk (ApCsel 4,32), és a Műben senki sem érezheti a közömbösség keserűségét"²⁰.

Annak érdekében, hogy a Mű nagy többsége, akik nem a központokban élnek - a szupernumeráriusok és az aggregátusok - megkaphassák és hozzájárulhassanak az Opus Dei otthonának melegségéhez, szükséges, hogy néhányan közületek - a numeráriusok és numeráriák - anyagilag is felépítsék ezt az otthont a központokban, amelyben a többiek

a körülményeiknek megfelelően vesznek részt. Természetesen a központok nagyon hasznosak a képzés eszközeként, az apostoli tevékenységek befogadására stb., bár tudjátok, hogy mindezek a tevékenységek akkor is megvalósulnak, amikor nincsenek ilyen központok, különösen azokon a helyeken, ahol az apostoli munka még nagyon gyerekcipőben jár.

Természetesen vannak olyan munkahelyi, egészségügyi, családi stb. helyzetek, amelyek miatt néhány numerárius és numerária számára tanácsos, sőt szükséges, hogy ne a központokban lakjanak, anélkül, hogy ez csökkentené a felelősségüket és az otthonunk építése iránti - különböző, de valódi - odaadásukat.

14. Természetes, hogy sok családban különböző generációk (nagyszülők, szülők, gyerekek) és különböző karakterek élnek együtt, és gyakoriak

a többé-kevésbé súlyos krónikus betegségekkel küzdő családok is. Igaz ugyan, hogy ez néha a családi egység romlásához vezethet, de az is igaz, hogy nagyon gyakran ezek és más nehézségek is közelebb hozhatják egymáshoz a családokat, ha igazi szeretet van bennük.

Lányaim és fiaim, a Mű egy nagyon nagy család, amelyben különböző korú és személyiségű emberek vannak, és betegek is. Hála Istennek, az otthoni emberekről való gondoskodás és szeretet egy csodálatos valóság, amelyet próbálunk megadni a betegeinknek.

15. Egyes központokban vannak olyan helyzetek, amelyek nehezebbek lehetnek. Ha valaha is fárasztónak találjátok a családi életet, őszintén keressétek ennek a fáradtságnak az okát, hogy orvosolni lehessen. Gondoljátok végig, hogy ez csak az anyagi eszközök hiányából

adódik-e, vagy annak a természetes erőfeszítésnek, amellyel a másokról való gondoskodás kötelessége járhat; vagy pedig a szeretet kihűlésének is. Ha ez utóbbi a helyzet, ne lepődjete meg, és ne csüggedjete; arra bátorítalak benneteket, hogy kérjete Istent bátran és egyszerűen, tágítsa ki a szíveteket, és segítsen meglátni Őt másokban, hogy örömmel teljete el, mint a tanítványok, amikor meglátták a feltámadt Urat: "Amikor a tanítványok meglátták az Urat, örvendeztek" (Jn 20,20).

Másrészt, néha egy bizonyos személyiséget szenvedések alakítottak, amelyek talán megmagyarázzák ezt a viselkedésmódot. Isten mindannyiunkat alaposan ismer, még azokat is, akik szenvednek, és mindannyiunkra gyengédséggel tekint. Tanuljuk meg az Úrtól, hogy mindenkre így tekintsünk, mindenkit megértsünk - próbálom

még egyszer mondani -, hogy képzeljük magunkat mások helyébe. "Milyen sok félelmet és veszélyt tud elűzni az igazi szeretet a testvérek között! Nem beszélünk róla - az profanizálásnak hatna -, de minden kis dologból kiviláglik..."²¹ —

Soha ne szűnjünk meg hálát adni az Úrnak az otthonért, amelyet nekünk adott, a különböző személyiségek, társadalmi helyzetek és kultúrák gazdag változatosságával. És ugyanakkor érezzük a felelősséget, hogy megőrizzük benne azt a hangot, azt a légkört, amelyet "az egymással való bánásmódban is a rendkívüli finomság jellemez"²². —

Az Egyházban és a világban

16. A testvériséggel való törődés annak megnyilvánulása, hogy a Mű, mint az Egyház része, Isten családja. Ha megpróbáljuk egymást szeretni, megérteni, megbocsátani és szolgálni, akkor a szentek közösségén

keresztül nagyon közvetlenül mi is hozzájárulunk az összes hívő és az egész emberiség egységéhez. Szent Josemaría azt mondta, hogy "a legfőbb apostoli feladat, amelyet nekünk, keresztényeknek a világban kell végeznünk, a hit legjobb tanúságtétele, az, hogy hozzájáruljunk a hiteles szeretet légköréhez az Egyházon belül. Ha nem szeretjük igazán egymást, ha támadások, rágalmak és veszekedések vannak, ki fog vonzódni azokhoz, akik azt állítják, hogy az evangélium örömhírét hirdetik?"²³. Kérem az Urat, hogy mindig az egység eszközei legyünk a saját otthonunkban, a Műben, az Egyházban és az egész társadalomban.

A testvériség ápolása fényt és meleget hoz világunkba is, amely gyakran sötétségben van, vagy a közöny hidegétől szenved. Otthonainknak - az aggregátusoké, a

szupernumeráriusoké és a Műközpontjainak - "derűsnek és vidámnak" kell lenniük. Olyan nyitott otthonoknak, amelyek sokakat befogadnak, beleértve azokat is, akiknek talán hiányzik az otthon melegsége. Egy keresztény család tanúsága, amely megpróbál egységben lenni, hogy személyes korlátai ellenére is mindenki megőrizze a megbocsátásra, a szeretetre, a szolgálatra való hajlandóságot, sokak számára hivatkozási pont lesz. Mint ahogy mindenekelőtt a názáreti otthon volt, van és mindig is lesz. Ne felejtsük el, amit Szent Josemaría szokott mondani nekünk: "Mi ehhez a családhoz tartozunk".

A jól megélt testvériség közvetlen apostolkodás: nagyon sok ember fogja látni az egymás iránti szeretetünket, és képes lesz felkiáltani, ahogy az első keresztények esetében is tették:

"nézzétek, mennyire szeretik egymást"²⁴; vonzani fogja őket ez a keresztény szeretet, ez a "szeretet, amely bizonyos részvételt jelent a végtelen szeretetben, amely a Szentlélek"²⁵.

* * *

17. Befejezésül újraolvasom veletek Atyánk e másik szavait: "Szív, gyermekeim, szolgáljatok egymásnak szívvel. Amikor a szeretet Jézus Legszentebb Szívén és Mária Legédesebb Szívén keresztül halad, akkor lesz a testvéri szeretet leginkább emberi és isteni erejű. Bátorságot nyújt a teher elviselésére, megkönnyíti a terhet, biztosítja a küzdelemben való örömet. Nem valami ragadós dolog, hanem olyasmi, ami megerősíti a lélek szárnyait, hogy magasabbra szárnyaljon; a testvéri szeretet, amely nem a saját érdekeit keresi (vö. 1 Kor 13,5), képessé tesz arra,

hogy szárnyalva dicsérje az Urat a
szívesen vállalt áldozat
szellemével"²⁶ .

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket,

Atyátok,

Róma, 2023. február 16.

.....

1 Ferenc pápa, Audiencia,
2017.03.15.

2 Szent Josemaría, Iránymutatás,
1935. májustól 1950. szeptemberig

3 XVI. Bendek pápa szentbeszéd,
2005.04.24.

4 Kovácstűzhely 454.

5 Út 463.

6 Nagy Szent Gergely, Homiliæ in Evangelia, 5, 3: PL 76, 1094 B.

7 Levél 15, 169. pont

8 Szt. Ciprián, De bono patientiæ (A helyes bűnbánatról), n. 15: PL 4, 631 C.

9 Levél 30, 28. pont

10 Lelkipásztori levél, 2019. november 1., 9. pont

11 Aranyszájú Szent János, Máté evangéliumának magyarázata, 19. homília, 7.

12 vö. Barázda, 804.

13 Levél 15, 38.pont

14 General Archives of the Prelature, Library, P01.

15 Deus Caritas Est 18.

16 Levél 8, 4.pont

17 Laudato si', 228.

18 Kovácstűzhely, 28.

19 Levél 2, 15.pont

20 Levél 11, 23.pont

21 Barázda, 767.

22 Szent Josemaría, Iránymutatás,
1934-IV-1., 63.pont

23 Isten barátai, 226.

24 Tertuliano, Apologeticum, 39: PL
1, 471.

25 Aquinói Szt.Tamás, Summa
theologiae, II-II, q. 24, a. 7 c.

26 Levél 1974.II.14., 23.pont

.....

Copyright © Prelatura Sanctæ Crucis
et Operis Dei

(A szerzői jog tulajdonosának
kifejezett engedélye nélkül tilos e
levél egészének vagy bármely
részének nyilvános terjesztése)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-levele-2023-
februar-16/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-levele-2023-februar-16/) (2026.03.20.)